

## ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

### Μιά έπιστολή

«Άπελτισμένη», υπογράφει ή έπιστολογράφος μας. Καί πίσω άπ' αυτό τό ψευδώνυμο κρύβεται όλη ή δυστυχία της. Καί γράφει:

«Είμαι 30 χρονών και έδώ και 7 χρόνια ό άντρας μου ζεί με άλλη γυναίκα. Τόν παντρεύτηκα 17 χρονών, μαθήτρια άκόμα, από έρωτα κι' έχω και 3 παιδιά. Τώρα θέλει νά χωρίσουμε, νά πάρει τήν άλλη. Μέχρι τώρα έρχόταν και στό σπίτι, κι' έστω κι' άν ή ζωή μου ήταν μαύρη, τουλάχιστο είχα ένα πιάτο φαί, για μένα και για τά παιδιά μου.

Τώρα τί νά κάνω; Δέν ξέρω καμιά δουλιά. Άπειλεί πώς άν δέν τού δώσω διαζύγιο, δέν θά δίνει τίποτα για τό σπίτι. Είμαι 30 χρονών και φαίνομαι 50. Τί νά κάνω; Έρχονται στιγμές που σκέφτομαι πώς ή ζωή μου δέν έχει κανένα νόημα, πώς θάταν καλύτερα νά σκοτωθώ. Τότε σκέφτομαι τά παιδιά...»

— Καί συνεχίζει, ή δυστυχισμένη ή φίλη μας, μ' ένα γράμμα τρεις σελίδες, όλο πόνο και δάκρυα. Καί στην άπελτίσσία της ζητά τή γνώμη μας, τή συμβουλή μας.

— Κι' έμείς τί νά τής πούμε; Λόγια παρήγορα; Μά ή ζωή δέν σηκώνει λόγια. Πώς νά πείς λόγια σέ μια γυναίκα που από παιδούλα τής έλειψε ή στοργή κι' ή συμπαραστάση του συντρόφου; Πώς νά πείς λόγια σέ μια μάνα που έχει ν' άπαντήσει στό καθημερινό βλέμμα των παιδιών της; Σέ μια γυναίκα μόνη, χωρίς ένα έπάγγελμα, χωρίς μια έξασφάλιση, χωρίς μια άκτίδα στη ζωή της;

— Νά τή συμβουλέψεις νά μη χωρίσει; Μά τί νά τήν κάνει τέτια συζυγική ζωή χωρίς σύζυγο, με τήν σκιά τής άλλης γυναίκας συνεχώς από πάνω της, με τίς καθημερινές έκρήξεις θυμού α' έχθρότητας και μίσους, μέσα στό σπίτι;

— Νά τή συμβουλέψεις νά χωρίσει και νά βρει μια δουλιά; Καί ποιά δουλιά στα τριάντα της χρόνια που ή ζωή, όπως λέει, τά έκανε νά φαίνονται 50; Καί τά παιδιά; Πόσα προβλήματα, πόσες στερήσεις, πόσο πικρές άναμνήσεις..

— Όχι, τίποτε άπ' όλα αυτά δέν θά τής πούμε. Μόνη της θά βρει τή λύση, τήν πιο σοφή, τήν πιο έντιμη. Έμείς θά τής πούμε μόνο πώς ή ζωή πάντα προσφέρει τή δύναμη τής επιδίωξης. Κι' άς μάς λέει ή καλή μας φίλη πώς δέν έχει κανένα σ' αυτόν τον κόσμο. Έχει τρία παιδιά, τρία μπουμπούκια δικά της, όλόδικα της. Κι' έχει στό κάτω κάτω και τον έαυτό της, που έχει δικαίωμα στη ζωή όπως κάθε ανθρώπινη ύπαρξη. Όταν ξεπεράσει τό μεγάλο πρόβλημα, θά δει ότι ή ζωή πάντα, μά πάντα, ως τήν τελευταία μας πνοή, έχει ενδιαφέρον. Φτάνει ν' άγνωμιστεί με αίσιοδοξία κι' έπιμονή μέχρι τέλους.